

Verseny

- Már megint szét vagy esve - mondja anyu, miközben tessékel befelé. - Szappanos kézmosás, átöltözés, és tessék nekiállni tanulni!

Minden délután ugyanazt mondja, nem igaz, hogy még nem unja. Csinálnám is, de nagyon nehéz, mivel a lábam legszívesebben külön életet élve indulna, hogy gyakoroljam a dekázást, mert a fiúkkal fogadtunk, hogy a hétvégére ki tud többet csinálni. Hárman vagyunk versenyben. A győztes kérheti meg Katit a jövő heti ültetésnél, hogy üljön mellé. Ő a barátunk, nem úgy, mint azok a lányok, akik csak a barátnőikkel állnak szóba, a fiúktól meg sikítva menekülnek. Kár, hogy így van.

A két kezem feladatait is meg kell osztanom, hogy holnap ne legyen újra gond a házi feladat hiányból. Össze kell építenem azt a járgányt, amit a névnapomra kaptam, és sehogy sem jövök rá, hogy hová illik az egyik elem. Ha elkészül, beviszem az iskolába, és a padon azzal szállítom majd az asztal egyik végéből a másikba, például a radírt, ha mondjuk Katinak nem lesz. Vagy ha otthon felejtí a tízóraiját, feldobom a platóra a fél szendvicsemet, és elfuvarozom.

Írtam neki egy versféleséget: *Vonzasz engem, mint a mágnes, kár, hogy a neved nem Ágnes.*

A múlt héten sorba állásnál véletlenül megfogtam a kezét, mint régen, amikor még kicsik voltunk, mire a többiek azonnal heves fújozásban törtek ki. Nem tudom, mire gondoltak: vajon az én kezemet megfogni „fúj”? Lehet. Kati úgy kapta el a sajátját, mintha áramütés érte volna. Talán nem is akarna mellém ülni... Ha nem engem választ, odaadom a verset valaki másnak, hadd egye a fene!

- Halló, nem érted, hogy nincs idő ábrándozni? Sohasem fogsz elkészülni, ha csak állsz itt az előszobában, mint egy szobor! - noszogat anyu. - Történt valami baj? Vagy netán szer...?

Nem hallgatom végig! Jól becsapom a szobám ajtaját. Az előbb még szét voltam esve, most meg ez a szobor-marhaság.

Még hogy én szétesve! Anyu szokta azt mondogatni magáról, hogy „azt sem tudom, hol áll a fejem”.

LIPTÁK ILDIKÓ

Barátságunk története

Különleges pályázatot hirdetünk: ezen csak akkor indulhatsz, ha társat találsz, akivel megírájátok, lerajzoljátok, lefotózzátok, megfilmesítitek, elbábozzátok vagy más módon elmeséletek, hogyan és miért lettetek barátok.

Történetekben szóljatok a nehézségekről is, a vitákról, összeveszésekről és kibékülésekről, a barátság erejéről és a közös élményekről.

A pályázatban adjátok meg mindkettőtök nevét, életkorát és elérhetőségét. A leggondosabb, legszemélyesebb munkák beküldőit páros ajándékkal jutalmazzuk meg.

A pályaműveket a szerkesztőség postai vagy elektronikus címén **2019. november 8-ig** várjuk.

